

Arrest

nr. 347 580 van 1 juni 2026
in de zaak RvV X IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER**
 Langestraat 152
 9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die stelt over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, kwam volgens zijn verklaringen op 1 maart 2024 aan in België en diende op 4 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 maart 2025 werd verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 31 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, K. S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van Pasjtoen origine te zijn. U bent een 34-jarige soennitische moslim afkomstig uit Charkay dorp, gelegen in het Kas Khunar district van de provincie Kunar. U woonde daar samen met uw ouders, drie broers en uw zus. Sinds 2014 bent u getrouwd met N.. Jullie hebben samen drie zonen en een dochter. Uw familieleden wonen momenteel nog allemaal in Afghanistan.

U bent ongeschoold. Op 21.09.1388 Afghaanse kalender (komt overeen met 12.12.2009 Gregoriaanse kalender) sloot u zich aan bij de Afghaanse nationale politie (ANP). Na een opleiding van twee maanden werd u tewerkgesteld in het districtshuis van Sarkano. U stond in voor de bewaking van het districtshuis en af en toe werd u ook uitgestuurd naar controleposten om de bewaking daar te versterken. U werkte in het totaal z'n 13 jaar voor de ANP.

Ongeveer drie of vier jaar voor de machtsovername werd u voor de eerste maal door de taliban bedreigd via de telefoon. Er werd u mee gedeeld dat u moest stoppen met werken voor de ongelovigen of er zouden consequenties volgen. U werd voor de machtsovername in totaal drie keer opgebeld door de taliban met deze boodschap. Op de dag van de machtsovername was u aan het werk in de controlepost van Sarkhar. Toen jullie vernamen dat de taliban de macht hadden gegrepen verlieten jullie de controlepost. U ging naar huis, liet uw wapen daar achter en uw broer bracht u vervolgens naar Kaboel waar u één nacht sliep alvorens verder te reizen naar Iran.

U bleef uiteindelijk twee maanden in Iran. In deze periode kreeg uw moeder een hartaanval en overleed.

U reisde vervolgens daar naar Turkije waar u anderhalf jaar verbleef. U deed verschillende pogingen om de grens naar Bulgarije over te steken maar u werd steeds teruggestuurd. Een keer werd u zelfs voor vier maanden opgesloten door de Bulgaarse autoriteiten. Nadat u er toch in slaagde de grens over te steken, reisde u verder via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland, Frankrijk en kwam vervolgens aan in België waar u op 4 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Drie of vier dagen na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban naar uw familie om te vragen waar u was. De groepering benaderde uw familie z'n drie keer. Toen u in Bulgarije of Kroatië was, werd uw broer tevens op de bazaar aangesproken door de taliban. Dit is het laatste dat uw familie van de groepering heeft vernomen. Na uw aankomst in België werd een dorpsgenoot van u aangesproken door de taliban die hem vroegen naar uw huidige verblijfplaats.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u 13 jaar in dienst was bij de ALP.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal kopieën): uw taskara, van het certificaat dat u kreeg naar het afronden van de training om bij de ANP te gaan, de bankkaart waarop u uw salaris kreeg, uw ANP-badge en twee foto's van uw werkzaamheden. Verder legde u een aantal documenten neer inzake de behandeling die u hier in België ontvangt voor uw psychologische problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde hier in België begeleid te worden voor uw psychologische problemen (CGVS, p. 20). Uit de medische rapporten die u inzake neerlegde blijkt dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, wat zich uit in slapeloosheid, stress en zelfmoordgedachten (groene map documenten – stuk 6). Deze attesten stellen verder echter niet vast dat het voor u onmogelijk zou zijn om op correcte wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of de asielprocedure in het algemeen.

Waar melding wordt gemaakt van het feit dat u soms moeite zou hebben met het begrijpen van vragen en dat er sprake is van enige concentratie- en geheugenproblemen (zie groene map documenten – stukken 6A en 6B), merkt het CGVS het volgende op.

Dat u doorheen het persoonlijk onderhoud omwille van uw psychologische problemen niet in staat zou geweest zijn de u gestelde vragen te begrijpen en uw relaas uit de doeken te doen, bleek op geen enkel

moment tijdens het onderhoud zelf. U gaf bij aanvang van het interview aan dat u het goed stelde en dat u zich in staat voelde het interview af te leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24.03.2025 (CGVS), p. 2). Verder verklaarde u dat u zich mentaal rustiger voelde door de medicatie die u hier in België krijgt toegediend (CGVS, p. 12). U werd gedurende het persoonlijk onderhoud bovendien bijgestaan een vertrouwenspersoon, in casu een sociale assistente uit uw opvangcentrum. U gaf hierbij uitdrukkelijk aan dat u het beter stelt als zij er bij is (CGVS, p. 2). U werd er voorts op gewezen dat u ten allen tijde om een (extra) pauze kon vragen tijdens het onderhoud indien u hieraan nood zou hebben (CGVS, p. 2, 11 & 13), iets waarvan u geen gebruik maakte. U werd tot slot op het einde van het onderhoud nog uitdrukkelijk gevraagd of u alle vragen en de tolk begrepen had, dan wel of u nog iets wilde opmerken of vragen. U gaf hier steeds aan dat u alles begrepen had (CGVS p. 20). Ook uw vertrouwenspersoon en uw advocaat hadden geen opmerkingen inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 20). Uw advocaat verwees louter naar uw fragile psychologische toestand in functie van een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 20).

Dat het persoonlijk onderhoud, ondanks uw psychologische toestand, goed verliep, werd wederom bevestigd door het feit dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen werd op de mogelijkheid die u had om na de ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen te maken over het verloop ervan (CGVS, p. 20), maar dit wederom niet nodig bleek aangezien het CGVS geen dergelijke opmerkingen ontvangen heeft. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou geweest zijn, en er zich bijzondere steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U baseert uw vlucht uit Afghanistan op de problemen die u ondervond met de taliban vanwege uw werkzaamheden gedurende 13 jaar bij de ANP in het district Sarkano (CGVS, p. 12). U bent er echter niet in geslaagd uw profiel als voormalig lid van de nationale politie van Afghanistan aannemelijk te maken.

Vooreerst overstegen uw verklaringen over de opleiding die u volgde om bij de ANP te gaan het algemene niet. U verklaarde dat u zich op 21.09.1388 Afghaanse kalender (komt overeen met 12.12.2009 Gregoriaanse kalender), aanmeldde bij het registratiecentrum van de ANP, waarna u naar het opleidingscentrum in Nangarhar werd gestuurd voor de opleiding tot politieagent (CGVS, p. 6 -7 & 15). Tijdens deze twee maanden leerde u onder andere werken met een communicatieradio en hoe u de eerste hulp kon toedienen (CGVS, p. 6-7). Uit de beschikbare informatie wordt echter duidelijk dat de training veel meer omvatte (zie administratief dossier). Tijdens de ANP-training leerden rekruten onder meer over algemene politietaken, mensenrechten, basis drugsbestrijding, community policing, schrijftechnieken, de Afghaanse wettelijke code, verdedigingstechnieken, het gebruik van geweld, ethiek, patrouille-procedures en misdadaonderzoek. Zaken die door u niet vermeld werden, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel als voormalig politieagent ondergraaft bij voorbaat.

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel wordt verder ondermijnd door uw oppervlakkige verklaringen inzake de ANP en uw concrete functie als nationale politieagent. U verklaarde dat u gedurende 13 jaar werkte in het eerste platoon, de tweede company van de ANP, gestationeerd in het Sarkano district (CGVS, p. 7-8). Gevraagd binnen welke eenheid van de ANP u precies werkte, antwoordde u louter dat u bij de nationale politie zat (CGVS, p. 7 & 16). Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter duidelijk dat de ANP bestaat uit verschillende politie-eenheden, immers Afghan Uniform(ed) Police (AUP), Afghan National Civil Order Police (ANCOP), Afghan Border Police (ABP), Afghan Anti-Crime Police (AACP), Afghan Public Protection Force (APPF) en Counter Narcotics Police of Afghanistan (CNPA). U maakte echter louter een onderscheid tussen de lokale politie, de nationale politie, het leger, de grenspolitie en de commando's (CGVS, p. 16). Tevens kon u de verschillen tussen deze ordediensten niet verder verduidelijken (CGVS, p. 16). Ondanks uw bewering dat u af en toe diende samen te werken met de Afghaanse lokale politie (ALP), slaagde er zelfs niet in een het verschil tussen de lokale politie en de nationale politie te verduidelijken (CGVS, p. 14). U geraakte hierbij immers niet verder dan het geven van de algemene stelling dat de lokale politie werd opgericht door de Amerikanen en dat zij steeds

naar gevechten gingen terwijl jullie in de dorpen bleven (CGVS, p. 14). Verder zouden er volgens uw verklaring geen verschillen geweest zijn.

Ook inzake uw eigen werkzaamheden binnen de ANP bleven uw verklaringen aan de oppervlakte. U werd volgens uw verklaringen, als soldaat, afwisselend tewerkgesteld in het districtshuis en in verschillende controleposten, waar u instond voor de beveiliging en bewaking en ook af en toe moest koken (CGVS, p. 7). U diende de bevelen op te volgen van jullie commandant (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe dit bewaken precies in zijn werk ging, gaf u steeds vage en herhalende antwoorden die niet wezen op een gegronde kennis van het volledige proces. U verklaarde louter dat u enkele uren moest bewaken, afhankelijk van hoeveel agenten er aanwezig waren (CGVS, p. 8). U legde verder uit dat u de wacht hield in de toren van het districtshuis en dat als er op jullie geschoten werd, jullie terug schoten (CGVS, p. 8 - 9). Deze voor de hand liggende omschrijvingen van wat de bewaking in een controlepost/ districtshuis inhield, getuigen niet van een mate van detail die kan verwacht worden van iemand die beweert jarenlang in dergelijke controlepost(en) te hebben gewerkt. Verder moest u volgens uw verklaringen soms patrouilleren en werden jullie soms naar gevechten gestuurd (CGVS, p. 8). Gevraagd wat uw rol was tijdens deze gevechten zei u: 'als iemand gewond was geraakt moest ik hen helpen als iemand water nodig had ook. Als er hulp of versterking nodig was moest ik de commandant op de hoogte brengen' (CGVS, p. 17). U zou zelf nooit iemand geraakt hebben (CGVS, p. 17).

Bovenstaande oppervlakkige verklaringen inzake uw werkzaamheden voor de ANP kunnen in het licht van de duur van uw beweerde tewerkstelling, allerminst overtuigen. Van iemand die beweert gedurende 13 jaar onderdeel te zijn geweest van de ANP kunnen meer omstandige en gedetailleerde verklaringen verwacht worden inzake de verschillende ordediensten en al zeker betreffende zijn eigen functie als politieagent. Dat u hier, ongeacht uw gebrek aan scholing, niet in slaagde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw profiel als nationale politieagent in ernstige mate.

Voorts dient te worden gewezen op het merkwaardige gegeven dat u, die de ANP gedurende 13 jaar zou hebben gediend, slechts één concreet veiligheidsincident kon beschrijven (CGVS, p. 19). Deze verklaring is niet ernstig te noemen in het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie in de regio waar u was tewerkgesteld. U gaf immers aan dat jullie heel vaak 's nachts moesten vechten en dat jullie vaak werden aangevallen (CGVS, p. 19). Dat u er desondanks niet in slaagde om concrete incidenten te beschrijven wanneer hiernaar werd gevraagd, zet uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden dan ook verder op de helling. Hierbij aansluitend dient opgemerkt dat uw lacuneuze kennis omtrent de talibancommandanten uit uw regio eveneens merkwaardig kan worden genoemd. U beweerde inzake dat u gedurende uw 13 jaar dienst, nooit een naam van een talibanleider hebt gehoord (CGVS, p. 16). Nochtans verklaarde u dat jullie controleposten 's nachts regelmatig door de taliban werden aangevallen (CGVS, p. 19). Sterker nog, u heeft eens, op aanvraag van uw commandant een talib moeten arresteren (CGVS, p. 18). Van een medewerker van de veiligheidsdiensten in een onveilig gebied mag op zijn minst verwacht worden dat u meer informatie zou hebben over de belangrijkste figuren van de taliban tegen wie u streed en over hun activiteiten in uw regio. Dat u hier niet in slaagde zet uw beweerde profiel als politieagent verder op de helling.

Uw verklaringen inzake de verschillende commandanten waaronder u heeft gewerkt en van enkele hooggeplaatste figuren (CGVS, p. 8-9 & 16), doen geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van uw profiel aangezien dergelijke kennis door eenieder in Afghanistan kan verworven worden waardoor u hiermee allerminst aantoonde dat u persoonlijk aan het werk als nationale politieagent in het district Sarkano. Des te meer in het licht van uw verklaring dat u onderweg naar België in contact bent gekomen met verschillende militairen (CGVS, p. 13).

Het frauduleuze karakter van uw relaas wordt ook niet weerlegd door de documenten die u aanbrengt ter staving van uw beweerde werkzaamheden, in casu een kopie van uw badge, bankkaart en het certificaat dat u kreeg na het afronden van de ANP-training. Om te beginnen hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is (supra). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Wat er ook van zij, er dienen überhaupt enkele zaken aangestipt inzake de door u neergelegde documenten. Zo legt u enkel kopieën neer waarvan de authenticiteit onmogelijk is na te gaan. Bovendien is op de door u neergelegde kopie van de badge uw rang niet ingevuld wat wederom een frappante bemerking is. Hiermee

geconfronteerd ontkende u deze stelling louter en verklaarde u dat uw rang 'soldaat' was, wat het ontbreken hiervan op uw badge allerm minst uitklaart (CGVS, p. 13). Deze vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de authenticiteit van deze documenten. Aangaande de twee foto's die u verder neerlegde ter staving van uw werkzaamheden voor de ANP dient daarenboven opgemerkt dat het CGVS sowieso geen bewijs hecht aan dergelijk privé-beeldmateriaal daar deze foto's door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Voorts kan uit de door u neergelegde foto's überhaupt op generlei wijze worden afgeleid dat u daadwerkelijk werkte bij de ANP in Afghanistan. Op de ene foto die u neerlegt, waarbij u in een uniform op een quad zit, dient opgemerkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de pixelering rond uw het hoofd op deze foto. Waar u op de andere foto afgebeeld staat met een geweer, doet dit evenmin vermoeden dat u enige activiteit uitoefende voor de veiligheidsdiensten. Het is bovendien frappant dat u op beide foto's een verschillend uniform aanhebt. Uw uitleg dat u op de ene foto het uniform van de lokale politie droeg omdat u op dat ogenblik ondersteuning bood in een controlepost van de ALP (CGVS p. 14), is overigens bevreemdend en overtuigt niet.

De samenlezing van al het bovenstaande leidt tot het besluit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt te hebben gewerkt bij de ANP en daardoor een vrees voor vervolging te moeten hebben.

Aangezien u uw vrees voor de taliban koppelt aan uw niet aannemelijk gemaakte werk kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Er kan echter nog verder worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de vervolging door de taliban op geen enkel punt overtuigden.

Volgens uw verklaringen werd u voor de machtsovername drie maal telefonisch bedreigd door de groepering, verspreid over een periode van drie-vier jaar (CGVS, p. 12 & 18). U bent nooit op een andere manier persoonlijk bedreigd door de taliban (CGVS, p. 18). U verklaarde bovendien dat u tijdens uw tewerkstelling bij de ANP elke week twee dagen verlof had, waarbij u, in uniform, naar huis ging zonder het nemen van voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 10). Het lichtzinnig karakter van uw beslissing om u, ongeacht de dreiging van de taliban, naar uw dorp te begeven, zonder het nemen van voorzorgsmaatregelen doet de ernst van uw vrees stellig teniet.

Ook uw verklaringen inzake de nasleep van uw problemen ondermijnen de ernst van uw vrees. De taliban zouden uw familie sinds uw vertrek nog een aantal keer benaderd hebben op zoek naar u (CGVS, p. 12). Er dient echter opgemerkt dat u dit nooit eerder vermeldde. Bij de DVZ maakte u enkel melding van de drie dreig telefoons (Vragenlijst CGVS d.d. 16.01.2025). Nochtans zou het eerste bezoek van de taliban reeds gebeurd zijn ongeveer vier dagen na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13). Dat u nooit eerder met een woord repte over de actuele bedreigingen van uw familie doet de geloofwaardigheid ervan teniet. Bovendien is het laatste dat uw familie van de taliban heeft vernomen het incident waarbij uw broer op de bazaar door de taliban werden benaderd (CGVS, p. 5 & 19). Dit vond plaats terwijl u zich nog in Bulgarije of Kroatië bevond (CGVS, p. 19). Het feit dat uw familie momenteel nog steeds in hetzelfde dorp in Kunar verblijft (CGVS, p. 5) en sinds dit laatste incident niets meer vernomen heeft van de taliban, ondermijnt finaal de ernst van uw vrees.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Tot slot kunnen de overige documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming bovenstaande appreciatie niet ongedaan maken. De kopie van uw taskara is slechts een aanwijzing van uw identiteit die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De documenten inzake uw psychologische problemen en de behandeling die u hiervoor krijgt werden hierboven reeds besproken en hebben verder geen uitstaans met uw asielrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024 CG_AFG_Final.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024	CG_AFG_Final.pdf)) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten

waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter

het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de

Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf,

de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat

het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht

gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging vanwege de taliban heeft omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse Nationale Politie (hierna: het ANP). Hij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn asielmotieven en onderneemt een poging om deze te weerleggen of te ontcrachten.

2.2. Verder meent verzoeker dat hij tevens een risico loopt op vervolging in zijn land van herkomst omdat hij aan posttraumatische stress lijdt. Hij voert aan dat hij hier psychiatrisch en medicamenteus voor wordt opgevolgd en dat uit de door hem de voorgelegde medische stukken blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan een zeer nadelige impact zal hebben op zijn mentale gezondheidstoestand. Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar landeninformatie, dat personen met zichtbare mentale of fysieke handicap in Afghanistan vervolgd kunnen worden.

2.3. Verzoeker voert vervolgens aan dat de behandeling van personen die lijden aan mentale problemen minstens neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling en zelfs foltering in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt hij om zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.5. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail van 3 april 2025 van zijn vertrouwenspersoon met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3), evenals een medisch attest van 7 januari 2025 (stuk 4), toe.

3. Nota met opmerkingen

Op 19 september 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen overgemaakt.

4. Juridisch kader

4.1. Bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien een verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van bijzondere procedurele noden, in de zin dat hij als gevolg van zijn individuele omstandigheden beperkt is in zijn mogelijkheden om de rechten te genieten waarop hij aanspraak kan maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hem worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), hij passende steun kan genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde hier in België begeleid te worden voor uw psychologische problemen (CGVS, p. 20). Uit de medische rapporten die u inzake neerlegde blijkt dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, wat zich uit in slapeloosheid, stress en zelfmoordgedachten (groene map documenten – stuk 6). Deze attesten stellen verder echter niet vast dat het voor u onmogelijk zou zijn om op correcte wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of de asielprocedure in het algemeen.

Waar melding wordt gemaakt van het feit dat u soms moeite zou hebben met het begrijpen van vragen en dat er sprake is van enige concentratie- en geheugenproblemen (zie groene map documenten – stukken 6A en 6B), merkt het CGVS het volgende op.

Dat u doorheen het persoonlijk onderhoud omwille van uw psychologische problemen niet in staat zou geweest zijn de u gestelde vragen te begrijpen en uw relaas uit de doeken te doen, bleek op geen enkel moment tijdens het onderhoud zelf. U gaf bij aanvang van het interview aan dat u het goed stelde en dat u zich in staat voelde het interview af te leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24.03.2025 (CGVS), p. 2). Verder verklaarde u dat u zich mentaal rustiger voelde door de medicatie die u hier in België krijgt toegediend (CGVS, p. 12). U werd gedurende het persoonlijk onderhoud bovendien bijgestaan een vertrouwenspersoon, in casu een sociale assistente uit uw opvangcentrum. U gaf hierbij uitdrukkelijk aan dat u het beter stelt als zij er bij is (CGVS, p. 2). U werd er voorts op gewezen dat u ten allen tijde om een (extra) pauze kon vragen tijdens het onderhoud indien u hieraan nood zou hebben (CGVS, p. 2, 11 & 13), iets waarvan u geen gebruik maakte. U werd tot slot op het einde van het onderhoud nog uitdrukkelijk gevraagd of u alle vragen en de tolk begrepen had, dan wel of u nog iets wilde opmerken of vragen. U gaf hier steeds aan dat u alles begrepen had (CGVS p. 20). Ook uw vertrouwenspersoon en uw advocaat hadden geen opmerkingen inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 20). Uw advocaat verwees louter naar uw fragile psychologische toestand in functie van een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 20).

Dat het persoonlijk onderhoud, ondanks uw psychologische toestand, goed verliep, werd wederom bevestigd door het feit dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen werd op de mogelijkheid die u had om na de ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen te maken over het verloop ervan (CGVS, p. 20), maar dit wederom niet nodig bleek aangezien het CGVS geen dergelijke opmerkingen ontvangen heeft. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou geweest zijn, en er zich bijzondere steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

5.2. Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij aanvoert dat de commissaris-generaal “*louter op basis van een eigen beoordeling (concludeert) dat verzoeker medisch in staat zou zijn geweest om zijn interview af te leggen*” en “*(d)aarbij geen rekening heeft gehouden met de medische gegevens die in haar bezit waren*”, kan hij niet worden gevolgd. Uit de voormelde motieven blijkt immers dat de commissaris-generaal de door verzoeker voorgelegde medische stukken wel degelijk in aanmerking heeft genomen en daarbij heeft vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, die zich onder meer uit in slapeloosheid, stress en zelfmoordgedachten. De Raad dient evenwel, samen met de commissaris-generaal, vast te stellen dat nergens in de voorgelegde medische stukken wordt gesteld dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze aan de procedure om internationale bescherming deel te nemen of niet op dienstige wijze kon worden gehoord. Evenmin kan uit de voorgelegde stukken blijken dat verzoekers cognitieve vermogens of geheugenfuncties zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, dan wel dat het voor de autoriteiten onmogelijk zou zijn om zijn verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen.

De Raad stelt voorts vast dat de *protection officer* aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde op de hoogte te zijn van verzoekers medische problemen en uitdrukkelijk vroeg of hij in staat was om het interview af te leggen, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (NPO, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker meermaals werd gewezen op de mogelijkheid om een pauze te vragen indien hij daaraan nood had of indien het onderhoud voor hem moeilijk werd (NPO, p. 2, 11 en 13). Hoewel verzoeker en zijn advocaat melding maakten van zijn psychologische problemen, formuleerden zij geen enkel bezwaar tegen het plaatsvinden of voortzetten van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Evenmin heeft verzoeker, diens advocaat of diens vertrouwenspersoon aangegeven dat van hem geen volwaardige verklaringen konden worden verwacht. Op het einde van het persoonlijk onderhoud stelde zijn advocaat enkel dat zijn mentale problemen het moeilijker zullen maken bij een terugkeer naar Afghanistan (NPO, p. 20). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en niets wijst erop dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om eenduidige, concrete en volwaardige verklaringen af te leggen.

De enkele omstandigheid dat verzoeker verklaarde dat hij regelmatig zijn gebeden vergeet en zich niet kon herinneren wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker met geheugen- of concentratieproblemen kampt, dan wel dat deze van die aard waren dat zij het normale verloop van het persoonlijk onderhoud hebben aangetast. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt integendeel dat verzoeker de vragen begreep, het gesprek kon volgen en doorgaans concrete antwoorden gaf op de hem gestelde vragen.

Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij op de dag van het persoonlijk onderhoud medicatie had ingenomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker immers uitdrukkelijk aan dat hij zich in staat voelde om het interview af te leggen (NPO, p. 2). Verzoeker verklaarde bovendien dat deze medicatie hem toeliet “*het interview op normale wijze*” af te leggen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 maart 2025 (hierna: NPO), p. 11-12). Op het ogenblik dat verzoeker melding maakte van deze medicatie, hebben noch zijn advocaat, noch zijn vertrouwenspersoon enig bezwaar geuit tegen de voortzetting van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11-12). Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de medische stukken blijkt bovendien dat de medicatie die verzoeker innam zijn vermogen om coherente en volwaardige verklaringen af te leggen negatief heeft beïnvloed. Uit het loutere gegeven dat verzoeker op de dag van het persoonlijk onderhoud medicatie had ingenomen kan dan ook niet worden afgeleid dat hij niet in staat was om op zelfstandige wijze aan dit onderhoud deel te nemen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij na afloop van het onderhoud geen opmerkingen kon maken op de notities omdat hij daartoe mentaal niet in staat was, en hierbij verwijst naar een mail van zijn vertrouwenspersoon (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), volstaat deze enkele omstandigheid evenmin om te besluiten dat zijn psychologische problemen een negatieve impact hebben gehad op zijn vermogen om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Dit geldt des te meer nu uit de medische stukken niet blijkt dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem verhinderde om volwaardige verklaringen af te leggen, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is verlopen, en verzoeker tijdens dit onderhoud werd bijgestaan door zowel zijn vertrouwenspersoon als zijn advocaat, die noch bij aanvang, noch op het einde van het onderhoud enige opmerkingen hebben geformuleerd waaruit zou blijken dat verzoeker niet in staat was om op dienstige wijze te worden gehoord.

5.3. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood omwille van zijn beweerde werkzaamheden voor de Afghaanse Nationale Politie. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als voormalig lid van de Afghaanse Nationale Politie en, bijgevolg, evenmin aan de daaruit voortvloeiende problemen met en vrees voor de taliban.

6.2.1. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat aan de stukken die verzoeker ter staving van zijn profiel van lid van de Afghaanse Nationale Politie (hierna: het ANP) heeft voorgelegd, met name een kopie van een bankkaart, een kopie van het certificaat dat verzoeker ontving na het doorlopen van zijn opleiding tot ANP-agent, en twee foto's geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden dat:

“Het frauduleuze karakter van uw relaas wordt ook niet weerlegd door de documenten die u aanbrengt ter staving van uw beweerde werkzaamheden, in casu een kopie van uw badge, bankkaart en het certificaat dat u kreeg na het afronden van de ANP-training. Om te beginnen hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is (supra). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Wat er ook van zij, er dienen überhaupt enkele zaken aangestipt inzake de door u neergelegde documenten. Zo legt u enkel kopieën neer waarvan de authenticiteit onmogelijk is na te gaan. Bovendien is op de door u neergelegde kopie van de badge uw rang niet ingevuld wat wederom een frappante bemerking is. Hiermee geconfronteerd ontkende u deze stelling louter en verklaarde u dat uw rang ‘soldaat’ was, wat het ontbreken hiervan op uw badge allerminst uitklaart (CGVS, p. 13). Deze vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de authenticiteit van deze documenten. Aangaande de twee foto's die u verder neerlegde ter staving van uw werkzaamheden voor de ANP dient daarenboven opgemerkt dat het CGVS sowieso geen bewijs hecht aan dergelijk privé-beeldmateriaal daar deze foto's door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Voorts kan uit de door u neergelegde foto's überhaupt op generlei wijze worden afgeleid dat u daadwerkelijk werkte bij de ANP in Afghanistan. Op de ene foto die u neerlegt, waarbij u in een uniform op een quad zit, dient opgemerkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de pixelering rond uw het hoofd op deze foto. Waar u op de andere foto afgebeeld staat met een geweer, doet dit evenmin vermoeden dat u enige activiteit uitoefende voor de veiligheidsdiensten. Het is bovendien frappant dat u op beide foto's een verschillend uniform aanhebt. Uw uitleg dat u op de ene foto het uniform van de lokale politie droeg omdat u op dat ogenblik ondersteuning bood in een controlepost van de ALP (CGVS p. 14), is overigens bevreemdend en overtuigt niet”.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de desbetreffende motieven. Hij beperkt zich er immers toe te herhalen dat hij geen originele documenten kan voorleggen omdat deze naar aanleiding van de machtsvername uit veiligheidsoverwegingen zouden zijn verbrand. Daarmee verschaft verzoeker hoogstens een verklaring voor het ontbreken van originele documenten, maar weerlegt hij niet de overige, concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal inzake de beperkte bewijswaarde van de neergelegde stukken. Zo wordt niet betwist dat op de kopie van de badge verzoekers rang niet is ingevuld, terwijl verzoekers verklaring dat hij een “soldaat” was dit gebrek aan vermelding van zijn rang niet verklaart. Ook het motief inzake de voorgelegde foto's wordt door verzoeker niet op dienstige wijze weerlegd. Hij gaat immers niet in op de vaststelling dat aan dergelijk beeldmateriaal slechts een beperkte bewijswaarde kan worden

gehecht, nu het geen garantie biedt over waar, wanneer en onder welke omstandigheden de foto's werden genomen. Evenmin weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk bij de ANP werkte, dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de pixelering rond zijn hoofd op één van de foto's en dat hij op één van de foto's een ander uniform draagt, namelijk dat van de Afghaanse Lokale Politie.

Wat de voorgelegde bankkaart betreft, stelt de Raad bijkomend vast dat deze kaart van New Kabul Bank, met uitzondering van de hoofding, in het Engels is opgesteld. Bovendien blijkt op de voorgelegde kopie geen chip zichtbaar te zijn en wordt bij de vermelding "*For ATM valid up to*" geen geldigheidsdatum ingevuld. Dat dit een kopie van een authentieke Afghaanse bankkaart zou betreffen die verzoekers beweerde tewerkstelling bij de ANP kan staven, is geenszins aannemelijk.

Verder volgt uit de objectieve landeninformatie vervat in het administratief dossier, met name de COI Focus "*Afghanistan: corruptie en documentenfraude*" van 13 september 2024, dat de beschikbaarheid en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten bijzonder onzeker is wegens grootschalige corruptie, omkoping, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van documenten. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet correct of niet langer actueel zouden zijn. Bijgevolg kan aan Afghaanse documenten, zoals de door verzoeker neergelegde politiebadge, bankkaart en het opleidingscertificaat, slechts een geringe bewijswaarde worden gehecht, te meer nu het *in casu* slechts kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om verzoekers werkzaamheden voor de Afghaanse Nationale Politie aan te tonen en in het verlengde hiervan van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging op grond van dit profiel. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

6.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om zijn profiel als voormalig lid van de ANP middels zijn verklaringen aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande vooreerst terecht overwogen dat verzoeker, hoewel hij beweert gedurende ongeveer dertien jaar voor de ANP te hebben gewerkt, oppervlakkige verklaringen aflegt over de ANP en zijn concrete functie als nationale politieagent. Zo kon hij niet verduidelijken binnen welke eenheid van de ANP hij precies werkzaam zou zijn geweest, en slaagde hij er evenmin in het onderscheid tussen de verschillende politie-eenheden op afdoende wijze uiteen te zetten. Ook zijn verklaringen over zijn dagelijkse werkzaamheden, bewakingstaken, patrouilles en deelname aan gevechten zijn vaag en weinig doorleefd, daar deze in wezen niet verder strekten dan algemene omschrijvingen zoals wacht houden, in een toren staan, terugschieten wanneer op hen werd geschoten en de commandant verwittigen wanneer hulp of versterking nodig was. Bovendien kon verzoeker, ondanks zijn beweerde jarenlange dienst in een onveilige regio waar zijn eenheid vaak zou zijn aangevallen, slechts één concreet groot veiligheidsincident beschrijven en is zijn kennis over de talibancommandanten die in zijn regio actief waren opvallend gebrekkig.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Immers, waar hij aanvoert dat hij psychische problemen heeft, werd hoger reeds vastgesteld dat uit de medische stukken en het verloop van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat zijn cognitieve vermogens of geheugenfuncties zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om zijn relaas op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten.

Daar waar verzoeker aanvoert dat zijn ongeschoold profiel niet uit het oog mag worden verloren en dat hij daardoor meer moeite zou hebben met technische vragen over de verschillende divisies en subdivisies binnen de politie, benadrukt de Raad dat van verzoeker geen theoretische of academische uiteenzetting over de volledige structuur van de Afghaanse politiediensten wordt verwacht. Wel mag van iemand die beweert gedurende dertien jaar als nationale politieagent te hebben gewerkt, redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn eigen functie, de dienst waarin hij werkzaam was, de

politiediensten waarmee hij naar eigen zeggen samenwerkte en de concrete invulling van zijn dagelijkse taken. Verzoekers gebrek aan scholing kan geen afdoende verklaring bieden voor zijn oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen. Ook van een ongeschoolde persoon mag immers worden verwacht dat hij voldoende duidelijke en concrete verklaringen kan afleggen over dergelijke kernelementen van zijn persoonlijke beroepsverleden. Verzoeker toont niet aan dat zijn beperkte scholing zijn verstandelijke vermogens dermate zou aantasten dat hij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen over zijn eigen leefwereld en werkzaamheden. Zijn ongeschooldheid volstaat dan ook niet om het gebrek aan kennis en de vastgestelde oppervlakkige verklaringen te verschonen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij wel degelijk meerdere incidenten heeft vermeld, neemt dit niet weg dat zijn verklaringen hierover het algemene niet overstijgen en bijgevolg weinig doorleefd blijven. Gelet op zijn bewering dat hij gedurende ongeveer dertien jaar in een onveilige regio werkzaam was, dat de controleposten vaak werden aangevallen en dat hij geregeld bij gevechten betrokken was, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen over dergelijke veiligheidsincidenten. Daarbij komt dat ook verzoekers kennis over talibancommandanten die in zijn regio actief waren ontoereikend bleef. Van iemand die jarenlang als lid van de veiligheidsdiensten in een conflictgebied zou hebben gewerkt, regelmatig met aanvallen van de taliban zou zijn geconfronteerd en zelfs verklaarde op vraag van zijn commandant een talib te hebben gearresteerd, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens enige concrete informatie kan verstrekken over de voornaamste talibanfiguren en hun activiteiten in zijn regio, *quod non in casu*.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij wel degelijk meerdere incidenten heeft vermeld, neemt dit niet weg dat zijn verklaringen hierover het algemene niet overstijgen en bijgevolg weinig doorleefd blijven. Gelet op zijn bewering dat hij gedurende ongeveer dertien jaar in een onveilige regio werkzaam was, dat de controleposten vaak werden aangevallen en dat hij geregeld bij gevechten betrokken was, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen over dergelijke veiligheidsincidenten. Daarbij komt dat ook verzoekers kennis over talibancommandanten die in zijn regio actief waren ontoereikend bleef. Van iemand die jarenlang als lid van de veiligheidsdiensten in een conflictgebied zou hebben gewerkt, regelmatig met aanvallen van de taliban zou zijn geconfronteerd en zelfs verklaarde op vraag van zijn commandant een talib te hebben gearresteerd, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens enige concrete informatie kan verstrekken over de voornaamste talibanfiguren en hun activiteiten in zijn regio, *quod non in casu*.

In de mate dat verzoeker verder betoogt dat het CGVS meer gerichte vragen had moeten stellen, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid kreeg om zijn beweerde werkzaamheden bij de ANP toe te lichten, hetgeen verzoeker overigens niet ernstig betwist nu hij zelf in zijn verzoekschrift benadrukt dat een aanzienlijk deel van het persoonlijk onderhoud betrekking had op zijn werkzaamheden in Afghanistan. Hij werd zowel aan de hand van open als gerichte vragen bevraagd over onder meer zijn opleiding, zijn functie, zijn taken, zijn inzet in het districtshuis en in controleposten, patrouilles, gevechten en veiligheidsincidenten (NPO, p. 6-19). Geenszins kan worden gesteld dat verzoeker niet voldoende concreet werd bevraagd. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de commissaris-generaal, gelet op zijn psychologische problemen en ongeschooldheid, ten onrechte verwachtte dat hij meer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen kon afleggen over zijn werkzaamheden als lid van de ANP (zie *supra*). De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te “sturen” of om aan te geven welke informatie precies van verzoeker wordt verwacht. Dat verzoekers antwoorden, ondanks de geboden mogelijkheden en de duidelijke vragen, vaag, algemeen en weinig doorleefd bleven, kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet aan de vraagstelling van de *protection officer* worden toegeschreven.

6.2.3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker zijn beweerde profiel van medewerker van de ANP niet aannemelijk heeft gemaakt, en bijgevolg evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij om die reden vervolging dient te vrezen vanwege de taliban. Het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het ongelooftwaardig karakter van verzoekers verklaringen over de beweerde bedreigingen door de taliban acht de Raad dan ook een overtuigend motief. Kritiek op een overtuigend motief kan niet tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoekers betoog dat zijn familieleden niet systematisch vervolgd hoefden te worden en dat zijn mentale toestand verklaart waarom hij bij de DVZ geen melding maakte van latere bezoeken van de taliban aan zijn familie, is bijgevolg niet dienstig.

6.3. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij omwille van zijn posttraumatische stressstoornis bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt op vervolging als persoon met mentale gezondheidsproblemen.

Uit het aan het verzoekschrift toegevoegde medisch attest *d.d.* 7 januari 2025 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) blijkt dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS). De diagnose van posttraumatische stressstoornis (PTSS) wordt weerhouden op basis van symptomen zoals hypervigilantie, herbelevingen, verdriet, prikkelbaarheid, angst, slaapstoornissen en suïcidale gedachten. Tevens wordt vermeld dat een terugkeer naar Afghanistan of het stopzetten van de behandeling een negatieve impact kan hebben op zijn mentale gezondheidstoestand. Deze medische vaststellingen worden op zich niet betwist.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, door de EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als de “wil van God”. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. De informatie waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert is dezelfde als deze waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd of ligt in dezelfde lijn. Daaruit blijkt eveneens dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale gezondheidsproblemen, in Afghanistan in bepaalde omstandigheden het risico kunnen lopen op stigmatisering, discriminatie of mishandeling. Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat elke persoon met psychische gezondheidsproblemen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Volgens de *Country Guidance Afghanistan* moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van de fysieke of mentale handicap, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie, etc. (de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie, etc. (zie EUAA, *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024, p. 92-94).

In casu stelt de Raad vast dat uit het voorliggende medisch attest van 7 januari 2025 op zich niet kan blijken dat of in welke mate verzoeker omwille van die hierin aangehaalde symptomen vervolging riskeert bij terugkeer naar Afghanistan. Dit attest kan geen verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker aantonen, mede in acht genomen dat dit attest inmiddels dateert van ruim zeven maanden tijd vóór de indiening van onderhavig beroep, en dat verzoeker geen recentere medische of psychologische stukken bijbrengt waaruit zijn actuele mentale gezondheidstoestand, de verdere opvolging of de huidige nood aan behandeling blijkt. Verzoeker toont niet aan dat hij sinds de in dit attest vermelde twee consultaties in oktober 2024 en januari 2025 daadwerkelijk verder psychologisch is opgevolgd, laat staan dat hij aan toont dat hij op heden nood heeft aan psychologische hulp.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het bijgebrachte medisch attest blijkt dat verzoekers psychische klachten verband houden met zijn bezorgdheid om zijn kinderen in Afghanistan. Verzoeker toont niet concreet aan dat zijn situatie bij terugkeer, waar hij zich opnieuw in de nabijheid van zijn familiale netwerk zou bevinden, noodzakelijkerwijze zou leiden tot een zichtbare verslechtering van zijn mentale toestand of tot een negatieve perceptie door zijn familie of gemeenschap.

6.4. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben, dan wel er niet naar kan terugkeren, omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn mentale gezondheidsproblemen kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker geen recente medische of psychologische attesten bijbrengt waaruit zijn actuele mentale gezondheidstoestand blijkt. Evenmin toont hij aan dat hij thans nog psychologisch of psychiatrisch wordt opgevolgd of dat hij op heden nood heeft aan dergelijke begeleiding. De loutere verwijzing naar het medisch attest van 7 januari 2025 en naar algemene

landeninformatie volstaat dan ook niet om in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced*

displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en ligt in lijn met de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

7.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS